

Categoria: C

Pseudònim: JOTY

“EL MISTERI DE *TURANDOT*”

Quan tenia deu anys, la meva mare i jo vam viure una història apassionant.

Aquell any, jo, la Júlia, feia cinquè en una escola de Barcelona. La mare, l'Olga, era especialista de l'òpera de *Turandot* i, per això, em va animar a fer classes d'òpera en una escola de música a prop del barri on vivíem.

La mare ja feia anys que estudiava aquesta obra composta per Puccini. La tenia fascinada perquè Puccini va morir abans d'acabar-la. Dies enrere, m'havia dit que havia descobert que Puccini, abans de morir, havia explicat el final de *Turandot* a un íntim amic. Després que Puccini morís, el seu amic el va escriure en un sol llibre i, com us deveu pensar, la mare volia aconseguir aquest llibre. Així que la mare es va posar a investigar on podria trobar-lo.

Finalment, la mare es va suposar que el llibre hauria d'estar a la biblioteca de l'Scala a Milà i, sense pensar-s'ho dues vegades, va comprar dos bitllets per marxar cap allí l'endemà al matí.

Aquella tarda, vam omplir les maletes de tot el que ens calia per aquella estada. Jo no estava nerviosa, ja estava acostumada a marxar per poder dur a terme els plans de la mare.

Aquella nit la vaig passar més tranquil·la que mai. Quan em va despertar la mare, em vaig posar la roba i vaig baixar a la cuina a esmorzar. Tenia el meu esmorzar preferit: magdalenes de la mare sucades amb llet. Tot després, vam agafar el cotxe i vam marxar cap a l'aeroport. Quan vam arribar, vam facturar les maletes i vam pujar a l'avió. El viatge se'm va fer curt. Em vaig divertir de valent.

Quan vam arribar a Milà, vam llogar un cotxe i vam anar a un hotel a demanar una habitació. Amb la clau a la mà, vam agafar l'ascensor i vam pujar a la penúltima planta d'aquell hotel des d'on es podien veure unes vistes espectaculars.

Un cop vam ser a l'habitació, em vaig tirar sobre aquell llit tan gran i vaig obrir la maleta. Quan vam tenir endreçat l'equipatge, totes dues vam marxar a visitar la ciutat i a comprar dos entrades per entrar a la biblioteca de l'Scala.

Al migdia, vam tornar a l'hotel a dinar. A la tarda, a la mare se la veia molt nerviosa, va agafar tot el material que necessitava i vam marxar cap al nostre destí: la biblioteca.

En un no res hi vam ser. La mare va deixar la motxilla damunt d'una taula i va començar a buscar pels passadissos. Al cap d'una hora de passejar-me, vaig descobrir una porteta amagada entre els prestatges plens de llibres. Estava tancada amb clau. Vaig cridar a la mare i li vaig ensenyar el descobriment. Va passar una llarga estona mentre la mare buscava. Finalment, va trobar una clau dintre d'un llibre molt antic de Puccini. Emocionades, vam posar la clau al pany i vam comprovar que era LA clau. La mare va obrir la porteta i va veure una sala plena de vestuari xinès i moltes partitures i apunts. La mare va entendre que era una sala secreta on Puccinihi guardava records o coses privades. Vam estar una altra hora buscant i rebuscant i, a la fi, vam trobar un llibre al darrere d'un prestatge ple de partitures de *Turandot*. El títol era: *La fine dellaTurandot*, que traduït al nostre idioma és: *El final de Turandot*.

La mare estava tan emocionada! Em va abraçar i, unides, vam obrir el llibre. Em va demanar que llegís, ella tenia els ulls plens de llàgrimes i no podia. Estava en italià, però ho vaig traduir ràpidament i el final de l'òpera de *Turandot* comença així:

Després del suïcidi de Liu per amor verdader, Turandot va entendre què era l'amor. Calaf, en assabentar-se del suïcidi, va córrer cap a la sala on es trobava Turandot. Ella va veure als ulls de Calaf un amor verdader per ella. En aquell moment, va començar a sentir alguna cosa per aquell estranger.

Així que Turandot li va dir:

-Jo, jove estranger, et vull com a marit.

-Jo també, així que heu de saber el meu nom, el meu nom és Calaf- va exclamar

Llavors Turandot va agafar Calaf i se'l va emportar cap al balcó; sota, estava ple de gent i, molt contenta, va dir:

-El seu nom és Calaf i d'aquí tres dies ens casarem- va exclamar Turandot

Quan Calaf va sentir aquestes paraules, es va posar molt content i va somriure a la seva futura esposa, agraint-li el seu reconeixement pel seu amor.

La boda va ser d'allò més bonica, i tothom estava molt content que per fi la princesa Turandot hagués conegut el seu estimat marit.

I a partir d'aquí Turandot i Calaf van tindre dos fills i van viure molt feliços.

La mare, en sentir el final, em va abraçar més fort i em va fer un petó, no només per haver descobert el final sinó per l'entusiasme que aquella òpera tan bonica hagués acabat bé.

Va agafar el llibre i se'l va posar a la motxilla i em va demanar que no diguéssim res del descobriment.

En sortir del teatre, la mare va fer mala cara, com si no hagués trobat el que buscava.

Quan ja érem a l'hotel, vam anar directament a l'habitació. Allà, la mare em va fer seure i em va ordenar que de gran expliqués aquest descobriment en un llibre i que composés el final de l'òpera i que, quan acabés, li agradaria sentir tota l'òpera sencera.

En tornar a Barcelona, no vaig dir res de res; però, a mesura que em vaig fer gran, vaig anar composant les partitures.

Ara, tinc vint anys i ja fa dies que he acabat el final de *Turandot*. I, sabeu què? Que d'aquí dos dies s'estrena *Turandot* amb el final de Puccini i la meva música i jo, com us deveu pensar, represento la jove princesa.

Espero que tot vagi molt bé i que per fi tothom pugui descobrir el final.

Joana Torreguitart Forns (5è-A)